

Conyza canadensis (L.) Cronq.

Familia: Compositae

Descrición: Planta anual herbácea de ata 150 cm. O talo é erguido, ramificado na parte superior. Numerosas follas simples, alternas. As flores están dispostas en capítulos moi pequenos agrupados nunha inflorescencia terminal. As lígulas son abrancazadas, moi curtas, parecidas aos flósculos. O froito é un aquenio con lanuxe. Floración estival e outonal.

Conyza canadensis (L.) Cronq. Bueu (Pontevedra).

Lugar de procedencia: América do Norte.

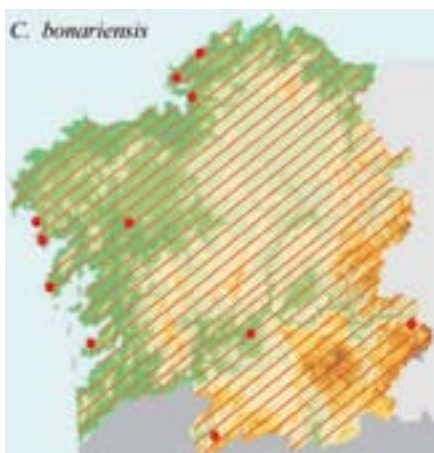
Propagación: Exclusivamente por sementes. Os aquenios son lixeiros e poden desprazarse a grandes distancias. A produción de sementes é moi alta.

Comportamento e problemática: É unha especie problemática principalmente pola súa aparición en cultivos. No medio natural aparece en ocasións en areas costeiras, sobre todo en zonas algo alteradas. Na península Ibérica é tamén moi abundante, e en case todo o mundo está presente con ecoloxía parecida.

Introdución: Probablemente accidental. Introducida en Europa no século XVI. En Galicia, malia que a primeira cita é de 1852, de Planellas, é probable que exista desde tempos moi antigos.

Hábitats en que aparece: Principalmente como mala herba en cultivos ou en ambientes ruderais, aínda que tolera todos os ambientes, medios alterados de todo tipo, cunetas, solos espidos en solares e obras, noiros, etc. Máis raramente en ambientes naturais, sobre todo costeiros, como dunas ou marxes de lagoas costeiras ou marismas.

Distribución en Galicia: Moi común na costa pero presente en toda a xeografía galega.

Outras especies: Existen outras especies de *Conyza* en Galicia das cales a máis estendida é *C. bonariensis* (L.) Cronq. Diferénciase polos capítulos maiores e por ser moi pilosa. Ten unha distribución e ecoloxía similar a *C. canadensis*. Tamén é frecuente *C. albida* Willd. e citouse *C. su-*

matrensis (Retz.) E. Walker. Ademais destas, *Aster squamatus* (Sprengel) Hieron ten unha aparencia parecida, igual que a súa ecoloxía, aínda que a súa distribución é maioritariamente costeira. En ocasións está presente en medios naturais costeiros con humidade, como as marxes das marismas.

» Mecanismos de control

Control mecánico: Resulta unha boa opción para controlar esta especie, xa que se reproduce por sementes e non ten órganos de resistencia. Basicamente habería dúas

Plantas Invasoras de Galicia

formas de levar a cabo este control. Un sería mediante a sega ou a rozadura con aparellos de labranza. Esta é unha opción que non require de moito tempo nin esforzo, pero ten a desvantaxe de que *Conyza* ten unha forte capacidade de reabrollamento, de tal maneira que será necesario cortar a planta totalmente a rentes do solo. Pola contra, unha técnica totalmente eficaz é o arrancado manual. Esta opción ten unha eficacia do 100%, xa que, como se dixo anteriormente, a planta non vai deixar no solo órganos de resistencia como bulbos ou tubérculos. Por outra parte, non posúe un sistema radicular meste e extenso, senón unha dura raíz vertical e estreita, o que facilita o arranque. Outra vantaxe da retirada manual é que, debido a este sistema radicular, o arranque da planta non vai provocar unha excesiva perturbación no terreo. A desvantaxe deste método é que resulta moi laborioso.

Invasión de *Conyza spp.* en Pol (Lugo).

Control físico: Unha técnica de control que foi utilizada con éxito contra *Conyza stricta* foi o recubrimento con plástico. De feito, estudos recentes indican que esta técnica, xunto á retirada manual, é a que presenta unha maior eficacia, incluso superior ás herbicidas.

Conyza bonariensis (L.) Cronq. Bueu (Pontevedra).

Control químico: As especies do xénero *Conyza* constitúen un dos grupos de malas herbas máis frecuentes e problemáticas no campo da agricultura. Durante anos foron obxecto de tratamentos químicos e, como consecuencia, numerosas variedades desenvolveron resistencia a herbicidas de distinto tipo, como glifosato ou 2,4-D. Esta especie pode ser controlada con aplicacións puntuais de distintos herbicidas ás doses recomendadas polo fabricante; porén, será necesaria unha boa monitorización dos resultados para comprobar que non nos atopamos ante unha variedade resistente. Aínda que o control químico é unha opción, e tendo en conta a eficacia que presentan o control físico e mecánico, considéranse máis recomendables estas dúas alternativas.

Control biolóxico: Non existen axentes para o control desta planta nin inimigos naturais ou patóxenos que sexan identificados para tal fin.

Bibliografía: Guitián e Guitián, 1986: 152; Lago *et al.*, 1989: 125; Soñora, 1991: 100; Khan *et al.*, 2001.